

РЕШЕНИЕ

№ 7418

гр. София, 09.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 59 състав,
в публично заседание на 18.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Зорница Дойчинова

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **8449** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 във вр. с § 8 от ПЗР на Административнопроцесуалния кодекс във връзка с § 5 от ПЗР на Наредба № РД-02-20-6 от 24.04.2012 г. за издаване на удостоверения въз основа на регистъра на населението.

Производството по делото е образувано по подадена от Т. Д. С.-Л., с ЕГН [ЕГН] от [населено място], представлявано от адв. Г. жалба срещу писмо рег. № РИС21-ГР94-1432/1/06.08.2021 г., издадено от секретаря на СО, район „Искър“, с което е отказано издаването на удостоверение за наследници на починалия К. Д. Л., с ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], по молба от жалбоподателя.

В жалбата са изложени подробни съображения за основателността ѝ и за незаконосъобразност на оспореното писмо. Посочва, че след смъртта на съпруга си К. Д. Л., с ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на Великобритания, подала молба за издаване на удостоверение за наследници, към която приложила необходимите документи. Починалият е бил вписан в регистрите на населението и обичайното му пребиваване е било в страната. Ответникът, секретаря на СО, район Искър отказал издаването на удостоверение, тъй като починалият не бил вписан в регистрите на населението. Това жалбоподателя счита за невярно, тъй като неин съпруг, Л. би следвало да е вписан в регистрите на населението. Посочва, че съгласно чл. 10, ал.1 от Наредба № РД-02-20-6/24.04.2012 г. за издаване на удостоверения въз основа на регистъра на населението, удостоверение за наследници се издава от общинската администрация по последния постоянен адрес на починалия, който към датата на

смъртта си е подлежал на вписване в регистъра на населението и за който има съставен акт за смърт. Починалият ѝ съпруг покрива посочените предпоставки, има последен адрес в район Искър, съставен е акт за смърт от район М.. Починалият е със статут на постоянно пребиваващ чужденец в Р. България, което е посочено в личната му карта. Поради това и на основание чл. 3, ал.2, т.2 ЗГР той е подлежал на вписване в регистрите на страната. Счита, че при издаване на процесния отказ ответникът не е изяснил всички факти и обстоятелства по направеното искане, тъй като не е направена проверка дали в регистрите на населението се съдържат всички необходими данни за издаване на документа. Моли за отмяна на акта. Претендира разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се явява лично, като поддържа жалбата на сочените в нея основания и моли съда да отмени процесния отказ и да върне преписката на административния орган.

Допълнителни съображения по съществуващото на спора излага в депозираните по делото писмени бележки. Счита, че са налице предпоставките за издаване на удостоверение за наследници на починалия ѝ съпруг, независимо, че същия не е български гражданин. Той, като неин съпруг, е подлежал на вписване в регистрите на населението, още повече че той има личен номер на чужденец.

Ответната страна – Кметът на Столична община, район „Искър“, чрез процесуалния си представител юрк. М., оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли като неоснователна.

В представени писмени бележки подробно развива съображения за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар.

СГП не взима становище и не се представлява в съдебно заседание.

Административен съд София-град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателката Т. Д. С.-Л. е подала молба с вх. рег. № РИС21-ГР94-1432/04.08.2021 г. до кмета на СО-район „Искър“, с която моли да ѝ бъде издадено удостоверение за наследници на починалия ѝ съпруг К. Д. Л., с ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] във Великобритания и гражданин на същата държава, починал на 13.02.2021 г. в болница в [населено място] от COVID-19.

Към молбата са приложени препис-извлечение на акт за смърт № 0283/16.02.2021 г., издаден от район „М.“ – СО, на починалото лице, от който е видно, че Л. е починал на 13.02.2021 г., копие от личната карта на К. Л., от която е видно, че лицето е със статут на постоянно пребиваващ в страната и заверен препис от Определение от 01.07.2021 г. по гр. дело № 19227 по описа за 2021 г. на СРС, II ГО, 72 състав, с което е оставил без разглеждане заявлението на жалбоподателката за издаване на европейско удостоверение за наследници.

Въз основа на подадената молба и приложените към нея документи, секретарят на район „Искър“ – СО е издал писмо изх. № Към РИС21-ГР94-1432-(1)/06.08.2021 г., в което е обективизиран отказ за издаването на исканото удостоверение за наследници. Мотивът за отказа е това, че съгласно чл. 105, ал. 1 от Наредба № РД-02-20-9 Единен граждански номер се дава на лицата, които подлежат на вписване в регистъра на населението. Лицето К. Д. Л. има издаден единствено личен номер на чужденец и не

фигурира като лице вписано в регистъра на населението или подлежащо на такова вписване. Посочено е, че районна служба ГРАО има достъп единствено до регистъра на населението, където К. Л. не фигурира. Посочен е относимият подзаконов нормативен акт, а именно Наредба № РД-02-20-6 от 24 април 2012 г., съгласно която удостоверение за наследници се издава само за лица, които към датата на смъртта си са подлежали на вписване в регистъра на населението и, за които има съставен акт за смърт.

По делото се представи Удостоверение за сключен граждански брак № [ЕГН] от 10.08.2014 г., от който се установява, че жалбоподателят Т. Д. С.-Л. е сключила граждански брак с К. Д. Л., на 10.08.2014 г.

Представено е копие от Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 31, том II, рег. № 2556, дело № 205 от 2014 г., видно от който Т. Д. С.-Л. и К. Д. Л. са закупили в режим на съсобственост самостоятелен обект в сграда.

Видно от представеното копие от Трудова книжка № 39/23.09.2015 г. на К. Д. Л., лицето е работило по трудов договор в страната.

От представено по делото Удостоверение рег. № 536400-270009/30.10.2021 г., издадено от Дирекция „Миграция“ при МВР, се установява, че първото заявление за продължително пребиваване на К. Л. е от 29.07.2014 г. и от тогава до деня на смъртта му – 13.02.2021 г., той е бил постоянно пребиваващ на територията на Република България, като е имал статут на „продължително пребиваване“ 4 години, а от 07.10.2019 г. на „постоянно пребиваване“. Същият е бил регистриран в системата като гражданин на Великобритания, с ЛНЧ [ЕГН].

От Удостоверение № 1029-21-12922#1 от 28.10.2021 г. на ТП на НОИ – С.-град се удостоверява, че за К. Л. са подадени уведомления по реда на чл. 62, ал. 5 от Кодекса на труда за сключени трудови договори, а именно: с „Ай Ес Д. Т.“ С. трудово договор сключен на 18.09.2015 г. и прекратен на 06.05.2020 г. и със „Сега Б. С.“ С. трудов договор, сключен на 13.05.2020 г. и прекратен на 14.02.2021 г.

По делото е представена и Заповед № СОА16-РД09-1038/22.07.2016 г. на кмета на СО, допълнена със Заповед № СОА18-РД09-300/28.03.2018 г. и изменена със Заповед № СОА18-РД09-733/24.07.2018 г., с която на основание чл. 44, ал. 1, т. 14 и ал. 2 от ЗМСМА и чл. 35, ал. 3 от ЗГР, е възложил функцията „длъжностно лице по гражданско състояние“ на секретаря на район „Искър“ – СО М. И. Ч..

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Предмет на оспорване е писмо рег. № РИС21-ГР94-1432/1/06.08.2021 г., издадено от секретаря на СО, район „Искър“, с което е отказано издаването на удостоверение за наследници на починалия К. Д. Л., с ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], по молба от жалбоподателя.

Оспореното писмо е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 ал.3 от АПК, тъй като с него се отказва издаването на документ от значение за признаване или упражняване на права и задължения. Съгласно нормата на §8 от ПЗР на АПК, уредените в кодекса производства за издаване на индивидуални административни актове и тяхното обжалване по административен и съдебен ред се прилагат и при извършването на административни услуги, както и при обжалването на отказите за

извършването им, освен ако в специален закон е предвидено друго. Съгласно §5 от ПЗР на Наредба № РД-02-20-6 от 24.04.2012 г. за издаване на удостоверения въз основа на регистъра на населението, издадена на основание чл.24, ал.2 от Закона за гражданската регистрация за неуредени въпроси във връзка с издаването на удостоверения въз основа на регистъра на населението се прилагат разпоредбите на АПК. Следователно, жалбата е насочена срещу отказ за извършване на административна услуга, който отказ е обективиран в оспорения акт.

Поради изложеното, жалбата е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна, срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност. По делото липсват доказателства за съобщаване на акта на жалбоподателката, но предвид датата на издаване на писмото /06.08.2021 г./ и датата на подаване на жалбата /18.08.2021 г./, съдът приема, че същата е подадена в срока.

Съгласно изричната разпоредба на чл.168, ал.1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт, на всички основания по чл.146 АПК, като съгласно ал.2 на същия член съдът обявява нищожността на акта, дори да липсва искане за това.

Разгледана по същество същата е основателна.

По съответствие с процесуалния закон.

Оспореният отказ, обективиран в писмо изх. № Към РИС21-ГР94-1432-(1)/06.08.2021 г. е издаден от компетентен административен орган. Съгласно чл. 4, ал.3 от Закона за гражданската регистрация кметовете на общините са отговорни за гражданската регистрация на територията на общината, като въз основа на регистъра на населението общинската администрация издава удостоверения /чл. 24, ал. 1 ЗГР/. По смисъла на чл. 2, ал. 1 на Наредба № РД-02-20-6 от 24.04.2012 г. „удостоверения въз основа на регистъра на населението се издават от кмета на общината, на района или на кметството или от определени от тях длъжностни лица от общинската администрация“. С оглед на това и функциите, които са предоставени на кмета на общината по смисъла на чл.35, ал.3 ЗГР - длъжностно лице по гражданското състояние на територията на общината, той може да ги възлага с писмена заповед на кметовете на кметствата и кметските наместници в населените места, в които се поддържат регистри на актове за гражданско състояние, и на други длъжностни лица от общинската администрация. В конкретния случай, със Заповед № СОА16-РД09-1038/22.07.2016 г. на кмета на СО, допълнена със Заповед № СОА18-РД09-300/28.03.2018 г. и изменена със Заповед № СОА18-РД09-733/24.07.2018 г., кметът на СО е предоставил функциите на лице по гражданското състояние на секретаря на СО-район Искър. Не е спорно, а и се установява от доказателствата по делото, че последният постоянен адрес на починалото лице е в [населено място], на територията на район Искър, от което следва извода, че сезираният административен орган е материално и териториално компетентния орган за издаване на заявеното удостоверение, съгласно чл. 2, ал. 1 и ал. 5 от Наредба № РД-02-20-6 от 24.04.2012 г. за издаване на удостоверения въз основа на регистъра на населението. С оглед изложеното, съдът намира, че оспореното писмо е издадено от компетентен орган.

Настоящият съдебен състав намира актът да е издаден в писмена форма, като формално съдържа правни и фактически основания за издаването му. Ответният орган формално е цитирал правни норми, свързани с искането и съответно издаването на удостоверение за наследници, но по отношение на основната разпоредба на чл. 10, ал.1 Наредба № РД-02-20-6 от 24.04.2012 г., органът не е ограничил единствено да цитира текста ѝ. Не е посочил обаче защо отказва да издаде удостоверение за наследници, предвид факта, че такова се издава на лица, които към датата на смъртта си са подлежали на вписване в регистрите на населението. Приел, че лицето не фигурира в служба ГРАО, но относно това дали е подлежал на вписване не е изложил никакви конкретни мотиви. Нещо повече, не е изяснил и всички факти и обстоятелства от значение за случая, тъй като не е извършил проверка дали реално лицето подлежи на такова вписване в регистрите. Поради това, актът е поставен при неизяснена фактическа обстановка и при липса на релевантни към отказа и приложимите правни норми мотиви.

Процедурата по издаване на акта е започнала по молба на жалбоподателя, с която е заявила издаване на удостоверение за наследници на починалия си съпруг, чуждестранен гражданин. Към заявлението са представени относими доказателства. Въз основа на молба, ответникът е издал оспореният отказ.

По съответствие с материалния закон.

Настоящият съдебен състав намира, че оспореният акт противоречи на материално правните разпоредби, поради следното.

Съгласно чл. 1, ал. 3 ЗГР „гражданската регистрация включва съвкупност от данни за едно лице, които го отличават от другите лица в обществото и в семейството му, в качеството на носител на субективни права, като име, гражданство, семейно положение, родство, постоянен адрес и др.“, като за физическите лица в Република България се основава на данните в актовете за тяхното гражданско състояние и на данните в други актове, посочени в закон /чл. 2, ал. 1 ЗГР/. При това, получаването на информация за едно физическо лице, вкл. и за неговите наследници, се извършва въз основа на Единната система за гражданска регистрация и административно обслужване на населението (ЕСГРАОН), представляваща национална система за гражданска регистрация на физическите лица в Република България и източник на лични данни за тях /чл. 100 ЗГР/. Функциите на ЕСГРАОН са: 1. създаване и поддържане на регистри на актове за гражданско състояние; 2. създаване и поддържане на Национален електронен регистър на актове за гражданско състояние; 3. създаване и поддържане на регистър на населението в електронен вид и който формира Национална база данни „Население“ /чл. 22, ал. 1 ЗГР/; 4. еталондържател за уникалния административен идентификатор на физическите лица - ЕГН, и създаване и поддържане на регистъра на единните граждански номера; 5. създаване и поддържане на националния класификатор на настоящите и постоянните адреси в Република България; 6. осигуряване на информационно и административно обслужване на законодателната, изпълнителната и съдебната власт /чл. 101 ЗГР/.

Съгласно чл. 9 от Наредбата № РД-02-20-6 от 24.04.2012 г., за удостоверяване на наследниците по закон на починало лице се издава удостоверение за наследници по образец, което, както бе посочено по-горе, се осъществява от длъжностното лице по гражданското състояние в общината или района /съставна административно-териториална единица на общината по смисъла на Закона за

административно-териториалното устройство на Република България/. Производството по издаването на удостоверения за наследници стартира по заявление на наследниците на лицата, за които се отнася, както и на трети лица, когато са им необходими за изпълнение на техни законоустановени правомощия или, когато същите са изрично упълномощени с нотариално заверено пълномощно от лицата по чл. 5, ал. 1 от Наредбата. Данните от ЕСГРАОН се предоставят на българските и чуждестранните граждани, както и на лицата без гражданство, за които се отнасят, а също така и на трети лица, когато тези данни са от значение за възникване, съществуване, изменение или прекратяване на техни законни права и интереси /чл. 106, ал. 1, т. 1 ЗГР/, като отказът за предоставянето им подлежи на обжалване по реда и условията на АПК /чл. 107 ЗГР/.

Удостоверението за наследници се издава въз основа на данните, съдържащи се в Национална база данни „Население“ и Локална база данни „Население“ /част от регистъра на населението по чл. 22, ал. 4 ЗГР/, както и на данни от регистрите на актовете за гражданско състояние /чл. 4, ал. 1 и ал. 2 от Наредбата/. В регистрите на актовете за гражданско състояние се вписват събитията по чл. 1, ал. 2 /раждане, брак и смърт/ за всички лица, които към момента на настъпване на събитието са български граждани, и за лицата, които не са български граждани, но към момента на настъпване на събитието се намират на територията на Република България, а в регистъра на населението се вписват: 1. всички български граждани; 2. чужденците, които са: получили разрешение за дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България; или са получили статут на бежанец или хуманитарен статут или, на които е предоставено убежище в Република България /чл. 3, ал. 1-2 ЗГР/.

Съгласно чл.10, ал.1 от Наредба № РД-02-20-6 от 24.04.2012 г., удостоверение за наследници се издава само за лица, които към датата на смъртта си са подлежали на вписване в регистъра на населението и, за които има съставен акт за смърт. От посочената нормативна регламентация и във вр. с чл. 2, ал. 1 и ал. 5 от Наредба № РД-02-20-6 от 24.04.2012 г., за издаване на удостоверения въз основа на регистъра на населението, следва извода, че удостоверение за наследници се издава от общинската администрация по последния постоянен адрес на починалото лице, което към датата на смъртта си е подлежало на вписване в регистъра на населението и, за които има съставен акт за смърт. Следователно кумулативно изискуемите се материалноправни предпоставки, с които законът свързва издаването на удостоверение за наследници, са 1. Съставен акт за смърт /документ, установяващ и удостоверяващ смъртта на лицето/ и 2. Към датата на смъртта си починалото лице да е подлежало на вписване в регистъра на населението.

В случая от фактическа страна по делото не е спорно, а и се установява от приетия като доказателство препис-извлечение от акт за смърт на К. Д. Л., издаден от район „М.“ – СО, въз основа на акт за смърт № 0283/ 16.02.2021 г., че е налице първата материалноправна предпоставка за издаване на удостоверение за наследници на К. Л. по направеното от Т. Д. С.-Л. с молба вх. рег. № РИС21-ГР94-1432/04.08.2021 г. искане.

Спорният въпрос се свързва с наличието на втората материалноправна предпоставка за издаване на удостоверение за наследници по чл. 10, ал. 1 от Наредба № РД-02-20-6 от 24.04.2012 г., а именно към датата на смъртта си починалото лице да е подлежало на вписване в регистъра на населението. Без съмнение лицето, за което се иска издаване на удостоверение за наследници, не е български гражданин, а е гражданин

на Великобритания и следователно е чужденец по смисъла на чл. 2, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България. Но съгласно чл. 3, ал. 2, т. 2 от ЗГР, в регистъра на населението се вписват не само всички български граждани, но и чужденците, които са получили разрешение за дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България или получили статут на бежанец или хуманитарен статут или на които е предоставено убежище в Р. България. Следователно, за преценката дали към датата на смъртта си починалото лице чужд гражданин е подлежало на вписване в регистъра на населението на Р. България, е било необходимо да се установи какъв е бил статутът на чужденеца. От представеното Удостоверение с рег. № 536400-2709/30.10.2021 г., издадено от зам.-директор на дирекция „Миграция“ към МВР, се установява по безспорен начин, че към датата на смъртта си, К. Л., гражданин на Великобритания, ЛНЧ [ЕГН], е бил със статут на постоянно пребиваващ в Р. България гражданин на ЕС, който статут е удостоверен с издаден от органите на МВР документ по чл. 7 във вр. с § 1, т. 3 от ДР на Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република България на гражданите на Европейския съюз и на членовете на техните семейства / Удостоверение за постоянно пребиваване на картов носител №[ЕИК]/изд. 07.10.2019 г./. От това следва еднозначния извод, че при прилагането на чл. 3, ал. 2, т. 2, б. "а" от ЗГР, К. Л. е подлежал на вписване в регистъра на населението и съответно изпълнено се явява и второто материално-правно условие за издаване на удостоверение за наследници на лицето /в този смисъл Решение № 14671 от 26.11.2020 г. по адм. дело № 4393/2020 по описа на ВАС/.

По аргумент от императивните разпоредби на чл. 4, ал. 3 от ЗГР и чл. 102, ал. 1, т. 3 от ЗГР следва извода, че задължението за попълване и поддържане на регистрите на населението, е вменено на администрацията на съответната община, поради което неизпълнението на нормативно регламентираното задължение за попълване и поддържане на регистрите на населението с данни, подлежащи на регистрация, не може да бъде основание за секретаря на общината да откаже извършването на заявената административна услуга, след като са изпълнени и двете предпоставки по чл. 10, ал. 1 от Наредба № РД-02-20-6 от 24.04.2012 г. за издаване на удостоверение за наследници, а именно съставен акт за смърт и към датата на смъртта починалото лице да е подлежало на вписване в регистъра на населението съгласно чл. 3, ал. 2, т. 2, б. "а" от ЗГР – постоянно пребиваващ на територията на Р. България гражданин на държава-членка на ЕС по см. на ЗВПНРБГЕСЧТС.

В случая се касае за взаимоотношения с международен елемент, за които е приложим Кодексът за международно частно право (КМЧП). Съгласно чл. 89, ал. 1 от КМЧП, наследяването на движими вещи се урежда от правото на държавата, в която наследодателят е имал обичайно местопребиваване към момента на неговата смърт. Съгласно ал. 2 на същия член, наследяването на недвижими вещи се урежда от правото на държавата, в която вещите се намират. Приложимото право към наследяването урежда кръга и реда на наследниците съгласно чл. 91, т. 2 от КМЧП. С нормата на чл.48, ал.7 от КМЧП е указано, че под „обичайно местопребиваване“ на физическо лице се разбира мястото, в което то се е установило преимуществено да живее, без това да е свързано с необходимост от регистрация или разрешение за пребиваване или установяване. За определянето на това място трябва да бъдат специално съобразени обстоятелства от личен или професионален характер, които произтичат от трайни връзки на лицето с това място или от намерението му да създаде такива връзки.

В конкретния случай, видно от събраните по делото доказателства, К. Д. Л. е имал обичайно местопребиваване в Република България към момента на смъртта си. Притежавал е жилище, находящо се в [населено място], видно от представения по делото Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 31, том II, рег. № 2556, дело № 205 от 2014 г., което обуславя необходимостта от издаване на удостоверение за наследници. В този смисъл, предвид установеното обичайно местопребиваване на К. Д. Л. към момента на смъртта му на територията на България, при уреждането на наследствените правоотношения от настъпилата му смърт, следва да се приложат разпоредбите на българското право въз основа на чл.89, ал.1 и ал. 2, във връзка с чл.91, т. 2 от КМЧП. След като следва да се приложат разпоредбите на българското право по отношение на наследяването, то и наследниците на починалия чуждестранен гражданин следва да бъде издадено удостоверение за наследници.

С оглед гореизложеното, настоящият състав намира, че постановеният отказ е издаден при съществено нарушение материалноправните разпоредби, тъй като не са налице основания за постановения отказ. Напротив, налице са предвидените, както в ЗГР, така и в Наредбата предпоставки за издаване на удостоверение за наследници.

Предвид изложеното, отказът следва да бъде отменен и преписката да бъде върната на административния орган за ново произнасяне, като при новото произнасяне, ответният орган следва да съобрази изложеното по-горе относно наличието на предпоставките за издаване на удостоверение за наследници и да извърши дължимата проверка по чл.11, ал.2 от Наредба № РД-02-20-6 от 24.04.2012 г.

В този смисъл са и решение № 5671/15.05.2020, постановено по адм. дело № 9616/2019 г. на ВАС, решение № 5265/26.04.2021 г., постановено по адм. дело № 12186/2020 г. по описа на ВАС.

По разноските:

Предвид изхода на спора, на жалбоподател се дължат разноски в размер на 20,00 лв., от които 10,00 лв. за държавна такса и 10,00 лв. за издаване на две удостоверения.

На ответника не следва да се присъждат разноски за юрисконсулт, предвид изхода на спора.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 и чл. 173, ал.2 АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ отказ, обективиран в писмо рег. № РИС21-ГР94-1432/1/06.08.2021 г. на секретаря на район „Искър“ – СО, за издаване на удостоверение за наследници на К. Д. Л., гражданин на Великобритания, с ЛНЧ [ЕГН], , починал на 13.02.2021 г.

ИЗПРАЩА преписката на секретаря на Столична община, район „Искър“, за ново произнасяне по молба за издаване на удостоверение за наследници вх. рег. № РИС21-ГР94-1432/04.08.2021 г., съобразно задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, **В 14 ДНЕВЕН СРОК** от датата на влизане в сила на настоящото съдебно решение

ОСЪЖДА Столична община да заплати на Т. Д. С. - Л., с ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 20 (двадесет) лева, представляваща направени по делото разноски за държавни такси.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния

административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.
Препис от решението да се изпрати на страните по спора.

СЪДИЯ: